

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 25 października 2022 r. – T GmbH/Bezirkshauptmannschaft Spittal an der Drau

(Sprawa C-671/22)

(2023/C 63/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: T GmbH

Strona pozwana: Bezirkshauptmannschaft Spittal an der Drau

Pytania prejudycjalne

1) Czy pkt 1.2.2 załącznika V (Definicje bardzo dobrego, dobrego i umiarkowanego stanu ekologicznego w jeziorach) do dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że „zakłócenia” w tabeli „Biologiczne elementy jakości”, wiersz „Ichtiofauna”, kolumna „Stan bardzo dobry”, oznaczają wyłącznie wpływy antropogeniczne?

W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

2) Czy wymieniony przepis należy interpretować w ten sposób, że odchylenie biologicznego elementu jakości „ichtiofauna” od stanu bardzo dobrego, którego przyczyną są zakłócenia inne niż antropogeniczne wpływy na fizykochemiczne lub hydromorfologiczne elementy jakości, prowadzi do tego, że biologiczny element jakości „ichtiofauna” nie podlega zaklasyfikowaniu również do „stanu dobrego” lub „stanu umiarkowanego”?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, L 327, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 22 listopada 2022 r. – S.R.G./„Profi Credit Bulgaria” EOOD

(Sprawa C-714/22)

(2023/C 63/25)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: S.R.G.

Strona pozwana: „Profi Credit Bulgaria” EOOD

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 3 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE⁽¹⁾ z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że koszty usług dodatkowych uzgodnionych w związku z umową o kredyt konsumencki – takie jak opłaty za możliwość odroczenia i obniżenia rat – stanowią część rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w ramach kredytu?

2. Czy art. 10 ust. 2 lit. g) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że nieprawidłowe wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem (kredytobiorcą) należy uznać za brak wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt, a sąd krajowy powinien wyciągnąć konsekwencje przewidziane w prawie krajowym na wypadek niewskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt konsumencki?

3. Czy art. [23] dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w prawie krajowym sankcja nieważności umowy o kredyt konsumencki, w ramach której zwrotowi podlega jedynie wypłacona kwota główna, jest proporcjonalna w wypadkach, w których umowa o kredyt konsumencki nie zawiera dokładnego wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania?
4. Czy art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽²⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że przewidzianą w dodatkowym porozumieniu do umowy o kredyt konsumencki – zawartym odrębnie i dodatkowo w stosunku do umowy głównej – opłatę za pakiet usług dodatkowych należy uznać za część głównego przedmiotu umowy i, odpowiednio, w odniesieniu do niej nie ma zastosowania ocena dotycząca nieuczciwości?
5. Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG w związku z pkt 1 lit. o) załącznika do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że warunek zawarty w umowie o usługi dodatkowe związane z kredytem konsumenckim – w której przewidziano abstrakcyjną możliwość odraczania i rozkładania płatności przez konsumenta, za co powinien on uiścić opłatę, nawet jeśli nie skorzysta z takiej możliwości – jest nieuczciwy?
6. Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one uregulowania zezwalającego na obciążenie konsumenta częścią kosztów postępowania w wypadkach: 1) częściowego uwzględnienia roszczenia dotyczącego braku obowiązku zapłaty kwot w następstwie ustalenia nieuczciwego charakteru warunku umownego [...]; 2) praktycznej niemożności lub nadmiernej trudności związanej z wykonaniem praw konsumentów w odniesieniu do konkretyzacji wysokości roszczenia; 3) we wszystkich wypadkach, gdy istnieje nieuczciwy warunek, w tym w wypadkach, gdy istnienie nieuczciwego warunku nie wywiera bezpośrednio wpływu na wysokość roszczenia wierzyciela w całości lub częściowo, lub gdy ten nieuczciwy warunek nie jest związany bezpośrednio z przedmiotem sprawy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 25 listopada 2022 r. – Friends of the Irish Environment CLG/Government of Ireland, Minister
for Housing, Planning and Local Government, Ireland and the Attorney General**

(Sprawa C-727/22)

(2023/C 63/26)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Friends of the Irish Environment CLG

Strona przeciwna: Government of Ireland, Minister for Housing, Planning and Local Government, Ireland and the Attorney General

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 lit. a) dyrektywy SOOŚ⁽¹⁾ w związku z jej art. 3 ust. 2 lit. a) należy interpretować w ten sposób, że środek, który został przyjęty przez organ wykonawczy państwa członkowskiego, jednak nie ze względu na przymus ustawowy lub administracyjny, a także bez istnienia upoważnienia zawartego w akcie wykonawczym, administracyjnym lub ustawowym, może stanowić plan lub program, do którego ta dyrektywa ma zastosowanie, jeżeli tak przyjęty plan lub program określa ramy udzielania lub nieudzielania na niższych poziomach zezwolenia na inwestycję, a tym samym spełnia kryterium przewidziane w art. 3 ust. 2 owej dyrektywy?
- 2) Czy art. 3 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 8 i 9 dyrektywy SOOŚ należy interpretować w ten sposób, że plan lub program, w którym w konkretny, aczkolwiek określony jako „orientacyjny”, sposób dokonuje się alokacji środków finansowych na realizację pewnych projektów infrastrukturalnych z myślą o wspieraniu wdrożenia strategii zagospodarowania przestrzennego ujętej w innym planie, który z kolei stanowi podstawę strategii zagospodarowania przestrzennego na niższych poziomach, może sam być planem lub programem w rozumieniu dyrektywy SOOŚ?